

Резиденција амбасадора Републике Анголе као споменик пријатељству

чуо, оно је један од већих извозних послова српске компаније „Јомил“?! Како представљање као извозног посла нечега што је изникло усред престонице Србије не звучи претерано су-висло, то је морало да се истражи.

– Величина и значај неког посла не мери се само новцем – додатно ме је подстакло објашњење његове екселенције. – Постоји и нешто изнад...

Нисам намеравао да спомињем цену: пишем приче, а не препричавам трачеве. Али, да је то здање било и пет пута скупље, и неук бих се сложио да вреди барем толико. Зато сам навратио у седиште „Јомила“ у Улици маршала Бирјузова, до гараже на Обилићевом венцу, због тога сам стигао на Дедиње, у резиденцију пред којом ће највероватније уздисати и неко много имућнији.

Ma kasa es su kasa

Не знам португалски, али „пањимајем“ мало шпански, и нешто више италијански, па користим изреку – „Моја кућа је твоја кућа“, која свуда под капом небеском значи исто. Ево и зашто.

Када је, јула прошле године, то раскошно здање стављено „под кров“, када су спојене кровне греде, по старом српском, али и анголском обичају, уприличена је скромна свечаност, а на њој су, уз амбасадора Токо Дијакенга Сераоа и службенике „Јомила“, били присутни и дипломатски представници неколико афричких земаља. Том приликом могла се чути и (само наизглед) јеретичка мисао да је за већину њих Београд центар овог дела Европе!

– Уз уважавање других земаља на овим просторима, Београд је

колевка и престоница несврстаности – објаснио је овај дипломатски случај амбасадор Републике Анголе. – Тако је, и то се не може пренебрегнути, свеједно шта ко данас мисли о том покрету.

Да бих нас спасао могућег међународног скандала, скренуо сам причу на прелепо здање у чувеном београдском кварту.

– Ова резиденција је плод присуства и сарадње једне ваше компаније са мојом земљом – рекао је Токо Дијакенга Серао. – Она је и својеврстан одраз односа Србије и Анголе, а могло би се рећи и – Србије и читаве Африке. Она је и израз угледа који ваша земља ужива код нас.

Од његове екселенције дознајем да је Република Ангола 1978. купила овај плац с кућом изграђеном још 1939. године. Време је начело старо здање и одлучено је да се изгради ново. Никло је за непуних девет месеци и једино су административне заклоњене, што наше, што њихове, разлог што још није усељено. Кад се овај текст буде појавио пред читаоцима, ваљда ће и то бити готово?

Да описујем дискретну раскош, не иде, видеће се и на фотографијама, али морам да споменем оно што је на мене оставило најјачи утисак. Наиме, резиденција амбасадора Анголе није опасана високим зидом од армираног бетона, с кулама-стражарама и стратешки распоређеним пушкарницама, већ ниском, прозрано-декоративном металном оградом. Јер, био сам у кућама многих дипломата из такзваног „слободног света“ и осведочио се да им је лична безбедност важнија и од мисије коју обављају! Или, што би се рекло – искрено пријатељство се исказује и поверењем. По могућству, обостраним. >>

ЗАОБИЛАЗНИ ПУТ У ЛУАНДУ

ТАКО МАЛИ, А ТОЛИКО ВЕЛИКИ

Како је изградња резиденције амбасадора Републике Анголе у престоници Србије, коју је управо довршила компанија „Јомил“, најавила мало светлију будућност нашег грађевинарства

МИЛОШ ЛАЗИЋ
Снимио ЖЕЉКО СИНОБАД

Негова екселенција Токо Дијакенга Серао срдачан је и причљив човек, али и дипломата од каријере. Јер, на упадицу да ми је због њега жао што не знам португалски, помирљиво је одговорио да управо због тога жали што за четири године, колико борава код нас, није научио – српски! Да смо се срели „на неутралном терену“, и да он није носио лептир-машну, а ја нисам био у фармерицама, вероватно бисмо се сасвим спријатељили и наставили причу у некој веселој престоничкој кафани, и на енглеском. Овако, господин Серао

је био домаћин, а ја само гост, у будућој резиденцији амбасадора Републике Анголе у Београду, на Великој Дедији, у близини Белог двора.

– Када се уселимо, надам се да ћете поново доћи – превела је љубазна и, као и њен послодавац, поваздан насмејана службеница амбасаде.

То, за сад још неусељено здање, било је разлог нашег сусрета, и повод потоњег разговора. Јер, како сам ономад

Његова екселенција Токо Дијакенга Серао „прави размештај“ у управо реновираној резиденцији

Поглед из дворишта

» Овај ламент изазвао је срдачан смењ инжењера Драгана Новаковића, директора сектора „Јомил инжењеринга“, стручњака који се прекалио на небројено градилишта у Србији и широм света. Иначе, закуцао сам му на врата да бих дознао како је и зашто изградња резиденције усред Београда извозни посао?

Тим „Јомил инжењеринга“ (слева): Драган Новаковић, Александра Бујић, Милица Чековић, Ивана Ђајић и Милица Божовић

Зидање дипломатије

А почели смо од општег места да се наше грађевинарство до данас није опоравило од оног глоговог коца који му је ударен са распадом Југославије и потоњим економским санкцијама (у сулудој балканској крчми уведеним само Србији?!).

АНГОЛА НА РАВНОЈ ГОРИ

Амбасада Републике Анголе у Србији издаје часопис „Njango“, који се штампа двојезично, на португалском и енглеском. У броју од септембра 2013. године у њему је објављен и један занимљив текст о томе да ће та земља прва изградити кућу у међународном етноселу у Коштунићима, изнад Чемернице, прелепог језерцета са плажом и Туристичко-рекреативног центра „Момчило Чековић“. Тако је почела да се опредмеђује стара идеја генерала Јована Чековића, који је одлучио да тридесет хектара планинских ливада у ваљда најлепшем и најчистијем кутку Србије поклони овдашњем дипломатском кору за градњу викендица у свом традиционалном етностилу у којима би се одмарали, или доводили своје госте. Свакој амбасади дарује по десет ари, а већ двадесетак дипломатских мисија се озбиљно загрејало за ту могућност. Ангола ће бити прва.

– Решио сам да пре но што Србија уђе у Европску унију, Европу и свет доведем у Србију, и то у Коштуниће, подно Равне горе – објаснио је генерал лаконски тај свој великодушни подухват.

– Наша компанија је већ радила са Анголом, мада неке друге послове – каже инжењер Новаковић. – А ова резиденција отвара нове путеве сарадње у области грађевинарства. Можда је, као последица успостављеног поверења, и пројекат стадиона Фудбалског клуба “1. август” из Луанде, капацитета 25.000 гледалаца! Камен темељац је свечано положен баш 1. августа прошле године у присуству представника анголске владе, наше компаније и клуба. У другој фази надамо се и изградњи.

Тако сазнајем да су у Анголи увелико присутни Португалци и Бразилци јер немају проблема са језичким баријерама, мада све више и Срби, који су се изборили за “место под сунцем” захваљујући квалитету!

– И пријатељству – додаје директор “Јомил инжењеринга”. “Јомил”, каже он, уговара тамо комплетан посао, шта може и исплати се произведе овде и укрцава на бродове...

– Наша шанса у тој пријатељској земљи је и у опремању хотела, кућа... имамо такве компаније. Нажалост, немамо организовани наступ, али то је нека сасвим друга прича. Све у свему, ова резиденција ће нам отворити и нова тржишта, и осигурати већ стабилан положај “Јомила” и у свим другим секторима којима се бави. Због тога је, када ме већ питате за цену изградње резиденције, одговорност била много важнија од зараде. Зато је то – извозни посао!

Са нескривеним поносом прича да у “Јомил инжењерингу” ради само дванаест људи, а да су са њима објединили младост и искуство: упознао сам симпатичну Милицу Чековић, инжењера пејзажне архитектуре и просторног планирања, која је недавно дипломирала у Шефилду, али која се, за разлику од њених вршњака и упркос примамљивим понудама, вратила у отаџбину да би се скрасила овде и правила вртове.

– И то је један од разлога зашто је његова екселенција Токо Дијакенга Серао својевремено изјавио да је београдска резиденција лепша од свих које Република Ангола има по свету – каже инжењер Драган Новаковић. – А њему ваља веровати јер је образован човек и дипломата од каријере, с искуством из низа светских престоница, па и из Вашингтона, где се носио с ваљда највећим „дипломатским ајкулама“...

На моју трапаву упадицу да ћу им “држати палчеве”, мртав хладан ми је одговорио да би им више пријало када би им неко – видао жуљеве. ■